

men dette Lovforslag har den ærede nuværende Indenrigsminister — der, saavidt jeg mindes, er den 4de Lovgiver i denne Sag — ikke villet benytte. Derimod har han, istedetfor at gaae den Vej, som vi synes er den rigtige, nemlig til Thinget at indkomme med et Forslag, valgt sig en anden Repræsentation, skøndt han har Landets Repræsentanter her tilstede. Den ærede Minister siger selv, at han ikke er sagkyndig i denne Sag; hvor faaer han da Kundskab om, hvilke Mænd han skal udnævne til Sagens Bedømmelse? Thi han er jo altsaa ikke engang istand til at bedømme, om de Mænd, han vælger, ere de rette. Den ærede Minister kan ikke fortænke os i, at saalænge vi ere udnævnte af Landet til at varetage dets Forretninger, saa formene vi ogsaa, at Regjeriingen skal forhandle med os fremfor med nogen Commission.

Nu have vi altsaa Udset til, at denne Lov ikke engang i denne Session vil faae Lovkraft, og vi kunne — alle Ting ere jo foranderlige og forgængelige i Verden — maafee faae at see, at en anden Indenrigsminister fulgte den nærværende; vi fik da den femte Indenrigsminister paa det selsamme Lovforslag; muligviis at han ikke bliver af den nærværende Ministers Mening; men vil have et ganske andet Lovforslag, en ny Commission o. s. v. Paa den Maade er der, som der er blevet yttret, ikke nogen Ende at see paa det Slags Sager. — Og, naar man nu erindrer, hvorom det Hele dreier sig, saa er det om en Handel, der tilhører Staten, en Regjeringshandel, som det er bevilgt, ikke betaler sig, naar man rigtigt undersøger den; men skulde den ogsaa aftaste nogle faa Tusind Rbd., saa ville vi afsee dem; thi de erhverves paa 8000 Menneskers Beføstning. Det er blevet udtryffeligt udtalt — og den ærede Minister vil ved at gjennemlæse disse Forhandlinger faae et meget værdifuldt Bidrag til Sagen — hvorledes det forhindrede Færøernes Opkomst — Noget, vi desuden vide af Erfaring — at denne Handel vedbliver. Jeg troer derfor virkelig, at Enhver af os her maa bede den ærede Indenrigsminister at forandre sin Anskuelse og række os Haanden til, at dette Lovforslag nu kan

blive til Lov, og at han til 3de Behandling vil foreslaae de mulige Forandringer, han kunde tilfigte.

Indenrigsministeren: Forsaavidt Sagen skal være forsinket i en ældre Periode, saa er dette jo Noget, som jeg ikke kan paa tage mig at bedømme; men det er vist, at, saasnart jeg fik med Indenrigsministeriet at gjøre, satte jeg mig den Opgave at bringe denne Sag, saavidt muligt, under Overveielse. Jeg sendte det Forslag, som var fremkommet fra den forrige Indenrigsminister, til Lagthingets Betænkning, og jeg tilføiede, i hvilke Retninger jeg troede, at dette Forslag ikke var tilfredsstillende. Hvad jeg derom havde yttret, sandt Lagthingets Medhold, og det synes ogsaa at finde Thingets Bisald. Jeg fandt da, at Sagen burde undersøges nøiere, da der ikke her blot var Spørgsmaal om at faae en almindelig Tanke om, hvorvidt den islandske og færøiske Handels Frigtvelse var hensigtsmæssig eller ikke, men et bestemt Forslag om, hvorledes Sagen paa bedste Maade kunde indrettes. At Regjeringen undersøger Sagen særligt igjennem dem, som den troer, have Kundskab om disse Forhold, førend den forelægger Thinget et Lovudkast derom, det troer jeg ganske er i dens Ret. Thingets Anskuelse og Udset i saadanne Forhold kan jo komme Regjeringen tilhjælp siden; men Regjeringen maa først være tilstrækkeligt forberedt til at tage en Sag af en saadan Betydning som den omhandlede under en saadan endelig Overveielse, at den kan fremkomme med et fuldstændigt Lovforslag.

R. Winther: Maa jeg bede om Drødet?

Formanden: Jeg vil, da Ordet begjæres, først gjøre en Bemærkning i to Henseender. For det Første skal jeg med Hensyn til en Yttring af Ordføreren, at en privat Forslagsstiller under et vist givet Tilfælde kan tage sit Forslag tilbage, bemærke, at det i det foreliggende Tilfælde ikke ganske passer. Det oprindelige Forslag er nemlig taget tilbage af Forslagsstilleren, og der foreligger saaledes kun et Forslag af Udvalget, som altsaa kun hele Udvalget er berettiget til at tage tilbage.